

Mooie, ontroerende roman

Met ambivalente gevoelens vertelt de auteur over de langzame aftakeling en de verzorging van zijn hoogbejaarde vader, die in de jeugd van auteur, in de jaren vijftig, als een despoot over het gezin regeerde. De jeugdherinneringen laten onverwerkte rancune zien, maar als de vader uiteindelijk sterft, heeft de auteur zich enigszins met hem weten te verzoenen. Het verhaal heeft de vorm van korte columns, waarin de voortschrijdende dementie van de vader centraal staat. Ergernis, liefde en humor vormen de boventoon. In het tweede verhaal richt de auteur zich rechtstreeks tot zijn moeder, die dan drie jaar dood is. Hij onderneemt een fietstocht naar Frankrijk als een pelgrimage om zijn rouw en zijn herinneringen een plaats te kunnen geven. De pijn en het verdriet om de dood van moeder contrasteren scherp met de soms verbitterde verteltrant in het eerste verhaal over vader, maar beide verhalen zijn goed geschreven, ontroerend en herkenbaar, vooral voor generatiegenoten van auteur (1952). De auteur schreef diverse kinderboeken, fictie en non-fictie voor volwassenen en columns in o.a. het tijdschrift Libelle. Mooie, ontroerende roman die bij veel lezers herkenning zal oproepen.

Bibliotheekdienst NBD/Biblion, recensent Hettie Marzak